

Vaders en moeders appen ook

Er wordt veel geschreven over het gebruik van de smartphone in onze gezindte. Met name onze jongeren worden dan aangesproken en vermaand. En het is zeker waar dat onze jongeren in een zeer complexe tijd leven. Ze hebben de wereld in hun jaszak, een wereld die als een magneet een geweldige aantrekkingskracht op hen heeft. Dit komt omdat de wereld aansluiting vindt in hun hart.

Het zijn helaas niet alleen de jongeren op wie de smartphone zo'n grote aantrekkingskracht heeft. De meeste ouderen kunnen evenmin omgaan met de smartphone.

Vroeger was de televisie in onze gezindte taboe. Want, zo zeiden we tegen elkaar: Wij kunnen niet met de knop omgaan. Nu, vele jaren later, zijn we kennelijk opeens wel baas over de knop en durven we te zeggen - we menen het ook echt - dat we best verantwoord met de smartphone om kunnen gaan.

Ook ik, als vader, ben er achter gekomen dat de smartphone een groot gevaar is binnen het gezin. Als we als ouderen even niets te doen hebben, pakken we onze smartphone. Een wereld aan eindeloze mogelijkheden opent zich.

Het wordt steeds lastiger om van het scherm af te blijven. Er ontstaat steeds meer onrust en onzekerheid. Er is angst om iets te missen. Er is steeds minder écht contact met de mensen die belangrijk voor ons zijn. Want verslaving en afleiding zijn maar één klik van ons verwijderd. Ook wij als ouderen zijn al verslaafd aan de smartphone. Het valt onszelf al nauwelijks meer op. Is dat niet de reden dat het smartphone-gebruik gedoogd wordt binnen onze gezindte?

Inmiddels is de smartphone hard op weg om het verslavendste middel ooit te worden, niet alleen voor jongeren, maar ook voor volwassenen. Deze slimme telefoon is ons belangrijkste en meest gekoesterde bezit geworden. Zonder dat we het ons realiseren, is het scherm het middelpunt van ons leven.

Welk voorbeeld gaat er hier van ouders uit? Kunnen wij van onze jonge mensen verwachten dat, als ze geen goede voorbeelden zien, zij het anders zullen doen? Ligt hier niet een grote schuld in onze gezindte? Wat zien onze kinderen meer? Een vader die bidt? Of een vader die appt?

De impact van smartphones en tablets is duidelijk. De Bijbel wordt minder gelezen in de papieren versie. We openen onze telefoon en lezen wel even een Bijbel-app. Dat dit dan vaak niet meer de Statenvertaling met kanttekeningen is, lijkt al minder te deren.

We klagen dat we in donkere tijden leven en dat we zo weinig horen van het doorbrekende werk Gods. In een gemeente met meer dan 1200 leden vroeg ik eens aan catechisanten of ze jaloers zijn op Gods volk. Het antwoord was: 'Meneer, ik ken ze niet. Ik zou niet weten naar wie ik toe moet om Gods volk te spreken'. Wat een aanklacht voor ons als ouderen.

Waar zijn de vaders en de moeders die door genade een teer en afhankelijk leven aan de genadetroon mogen hebben? Praten we met onze jongeren nog over de dienst des Heeren? Weten ze nog wat het is om Godvrezende ouders te hebben, in plaats van een appende vader en moeder?

Laten we als ouders -en ook als ambtsdragers- onze jongeren vertellen hoe de Heere in het leven is gekomen, hoe we zondaar voor God zijn geworden en hoe Christus ons eigendom is geworden. Dat laat wat achter bij onze jongeren, meer dan appende ouderen.

Is er een weg terug? Jazeker, alleen bij God vandaan. Dat we dan samen met onze kinderen zouden belijden: 'Wij hebben gezondigd, mitsgaders onze vaders, wij hebben verkeerdelijk gedaan; wij hebben goddelooslijk gehandeld' (Psalm 106).

Een vader